

var, at han havde planlagt disse Skoler. De er planlagt under et andet Ministerium, og det er denne Planlæggelse, som til syvende og sidst er den afgørende Grund til, at Skolerne er blevet saa dyre. Jeg skal ikke forøge Rækken af de mange Taler, der er holdt her angaaende disse Skoler, jeg kan ganske henholde mig til, hvad der er udtalt af min Partifælle, det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen, og særlig til den meget indgaaende Imødegaelse, som kom fra det ærede Medlem Hr. Pitzner. Det fremgaar jo tydeligt heraf, at den Virksomhed, som den forrige Undervisningsminister har øvet i denne Sag, er gaaet ud paa at formindske Bekostningerne, det er det, han har bestræbt sig for, og denne Virksomhed har jeg selvfølgelig ikke det mindste at indvende mod. Og naar det siges, at det hele er foregaaet bag Rigsdagens Ryg, er det ganske øjensynligt forkert, thi den tidligere Undervisningsminister Appel har i en Tale, han holdt her i Rigsdagssamlingen 1921—22, gjort grundig Rede for, hvorledes Sagen laa, og ogsaa for, hvilke Reduktioner og Beparelser han havde udført, uden at dette fandt nogen Modsigelse i dette Ting.

Jeg skal til Slutning rette en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Rode, der bebrejdede mig Visnepolitik. Han indrømmede baade overfor mig og andre Talere, at naturligvis havde Venstre i Landstinget Ret til at stemme ligesom Venstre i Folketinget ud fra de samme Principper, og at Landstinget ogsaa havde Ret til at modsætte sig Lovforslag, der var vedtaget i Folketinget. Men det ærede Medlem bebrejdede mig en gennemført Tendens til Visnepolitik overfor dette Ministeriums Forslag. En saadan Tendens fralægger jeg mig paa det allerbestemteste. Venstre har Gang paa Gang vist Villighed til at samvirke ogsaa med den nuværende højtærede Regering til Gennemførelse af dens Lovforslag, saafremt vi kunde billige i alt Fald det væsentlige i disse eller saa nogen Mulighed for at forvandle dem til noget, som efter vor Mening var forsvarligt. At vi skal bidrage til at gennemføre Ting, som efter vor Mening er fuldkommen uforsvarlige, kan man dog ikke forlange. Nej, vi agter ikke at hælde Skedevand ved Roden af de skønne Planter, som Ministeriet har villet plante i vor politiske Urtegaard. Naar de allerfleste af dem gaar ud, som de sikkert vil, skyldes det deres medfødte Svaghed og Mangel paa Levedygtighed.

Pürschel: Jeg vil gerne først takke den højtærede Finansminister for den Imødekommenhed, han atter i Aar viste med Hensyn til en Bemærkning, jeg har gjort om Anmærkningen paa Finanslovens § 3 om Retten til at disponere over Reservefonden. Jeg vil haabe, at denne Imødekommenhed i det kommende Aar vil give sig lidt kraftigere Udslag end forrige Aars Imødekommenhed, hvis Udslag var Nul. Jeg vil endvidere bringe i Erindring et Spørgsmaal, jeg rettede til Ministeren angaaende Vurderingen af Aktiverne. Dernæst kommer jeg til et Spørgsmaal, hvor den højtærede Minister træder frem som en Lohengrin, kommer sejlene ført af en Svane, taler om — det er Tjenestemandsspørgsmaalet — den Haanlatter, der slog op imod ham, og søger at dreje det saaledes, at det, der skete der, var, at det konservative Parti haanlo af Tjenestemændene eller af det Spørgsmaal, det drejede sig om. Jeg kan berolige den højtærede Minister: den Haanlatter var kun rettet mod en eneste Tjenestemand, en Tjenestemand, der staaer den højtærede Minister saa nær, som nogen kan staa ham, nemlig mod han selv.

Til den højtærede Udenrigsminister har jeg rettet et Spørgsmaal, og Ministeren har svaret med al den elegante Elskværdighed, han besidder, at han vilde svare paa Spørgsmaalet til den Tid og paa det Sted, han vilde finde det rigtigt. Det danske Sprog er fattigt, naar man skal udtrykke den Taknemmelighed, der gennembæver en, naar man som en simpel Mand af Folket retter en Henvendelse til en Minister og saa faar et saadant Svar. Hvor er det ikke imødekommende! Hvor er det ikke gennemsyret af ægte demokratisk Aand! Jeg kan kun tænke mig, at man kan naa eet Skridt videre i Retning af Demokrati: kun, naar man giver sig til at studere Grundlovens § 61. Jeg ved ikke, om jeg maa tillade mig at henstille dette til den højtærede Minister. Det Spørgsmaal, jeg havde rejst, angik den højtærede Forsvarsministers Udtalelse om Gesandternes Indberetninger. Den højtærede Forsvarsminister havde sagt om disse Indberetninger, at de jo kun bekræftede det, man i Forvejen vidste, at konservative Politikere i Udlandet var Modstandere af Afrustningsforslaget, som de hjemlige er det, og at alle andre Politikere saa paa det med Glæde. Det er det Referat, den højtærede Forsvarsminister har givet af Gesandternes Udtalelser. Nu vil jeg gerne rette det bestemte Spørgsmaal til den højtærede Uden-